

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: V. Ch., narozená „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2018, č. j. 32685/18/5000-10470-706239

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2018, č. j. 32685/18/5000-10470-706239, kterým bylo toliko v odkazu na příslušnou právní úpravu změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“), a to platební výměr na penále ze dne 29. 11. 2017, č. 184/P/2017, č. j. 2426152/17/2500-31472-505011, jímž bylo žalobkyni za období od 3. 6. 2008 do 28. 11. 2017 za prodlení s odvodem do státního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši 300 000 Kč uloženým platebním výměrem ze dne 31. 8. 2016, č. j. 1983603/16/2500-31472-505011, vyměřeno podle § 44a odst. 7 a odst. 8 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), penále ve výši 300 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí, včetně platebního výměru správce daně na penále, je skutkově neoddelitelné s řízením vedeným u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 Af 124/2017, v němž se současně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2017, č. j. 47358/17/5000-10610-712195, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti shora vymezenému platebnímu výměru správce daně na odvod ve výši 300 000 Kč.
3. Dne 26. 5. 2008 žalobkyně uzavřela se Státním fondem rozvoje bydlení smlouvu č. 13205258 o poskytnutí úvěru z prostředků fondu, v souvislosti s níž se však stala obětí trestného činu úvěrového podvodu ve smyslu § 250b odst. 1, odst. 3 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona ve znění pozdějších předpisů, ze strany pachatelů J. M. a M. Ř., kteří byli za tento čin následně pravomocně odsouzeni. Žalobkyně měla za to, že by související kupní smlouva na prodej bytu uzavřená mezi ní a prodávající H. K. měla být proto posouzena jako neplatná, a z tohoto důvodu nemohla být platně uzavřena ani smlouva o poskytnutí úvěru, neboť jestliže by věděla, že do žádosti uvedla jiné číslo účtu, než se kterým byla obeznámena, a že pachatelé zfalšovali podpis prodávající na kupní smlouvě, neuzavřela by žádnou z nich – uvedené skutečnosti jí tudíž nelze klást k tíži. V podrobnostech ohledně jednotlivých událostí předcházejících sjednání úvěrové smlouvy žalobkyně odkázala na svůj žalobní návrh v řízení o správní žalobě vedené pod již zmíněnou sp. zn. 15 Af 124/2017. Dle svého názoru se tak nikdy nestala dlužníkem z úvěrové smlouvy, přestože z obavy ze situace, v níž se ocitla, po určitou dobu splátky hradila, a nároky Státního fondu rozvoje bydlení jsou proto neoprávněné. S namítanou neplatností se nicméně správní orgány nevypořádaly, a to jak v řízení o porušení rozpočtové kázně, tak v řízení o vyměření penále. Zároveň nelze ve věci považovat za přílehlavý ani žalovaným odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2016, č. j. 62 Af 19/2015-71, který se týkal dodržování dotační kázně, kdy však v případě žalobkyně se o žádnou dotaci nejednalo.
4. V následující námitce se žalobkyně neztotožnila s názorem žalovaného, dle něhož jí bylo možné penále jako příslušenství daně vyměřit po nabytí právní moci platebního výměru na odvod. K tomu by mohlo dojít tehdy, pokud by samotný platební výměr byl zákonným rozhodnutím, v právě projednávané věci však žalobkyně již v předcházejícím řízení uvedla hned několik námitek poukazujících na nicotnost uvedeného správního aktu. Ačkoliv se správní orgány ani s nimi dosud nevypořádaly, čelí nyní jmenovaná daňové exekuci. V trestním řízení proti pachatelům byla přitom se Státním fondem rozvoje bydlení označena za osobu poškozenou a společně s ním odkázána se svým nárokem na náhradu škody do řízení ve věcech občanskoprávních. Z toho dle žalobkyně vyplývá, že pokud úvěr nečerpala a přesto jej splácela, je požadavek správních orgánů na jeho doplacení neoprávněný, když za škodu odpovídá jiná osoba. Splacením dluhu od žalobkyně a současně případným vymožením náhrady škody v občanskoprávním řízení od pachatelů by navíc správní orgány dosáhly duplicitního plnění z úvěrové smlouvy, což je však nepřípustné.
5. V dalším žalobním bodu vznesla žalobkyně námitku promlčení, neboť je s ohledem na původní předpis splátek úvěru přesvědčena, že minimálně část nároku již nelze vymáhat. Správce daně dle jejího názoru také v platebním výměru ze dne 29. 11. 2017 (pozn. soudu – žalobkyně v žalobě uváděla nesprávné datum 29. 11. 2007) ani dostatečně neodůvodnil, jakým způsobem stanovil počátek období pro vyměření penále na den 3. 6. 2008 (pozn.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu – žalobkyně v žalobě uváděla nesprávné datum 3. 8. 2008) a jeho konec na den 28. 11. 2017, když úvěr splácela minimálně do 20. 6. 2011. Je rovněž s podivem, že státní fond odstoupil od úvěrové smlouvy více než 3 roky po poslední provedené úhradě ze strany žalobkyně, která se prokazatelně snažila celou situaci řešit již v srpnu 2012, avšak na její zprávy nebylo reagováno. Pokud tedy fond následně odstoupil od smlouvy až v červenci 2015, prodloužil tím dobu, za niž je nyní žalobkyni nezaviněně k její tíži vyměřováno penále.

6. Závěrem žalobkyně konstatovala, že nesouhlasí se závěry správních orgánů o tom, že by se dopustila porušení rozpočtové kázně neoprávněným použitím a zadržením návratné finanční výpomoci, jestliže žádné finanční prostředky v důsledku trestního jednání třetích osob neobdržela. A to zvláště pak za situace, kdy se na celkové vině mohl podepsat i samotný nedokonalý způsob poskytování finančních prostředků ze strany Státního fondu rozvoje bydlení. Správní orgány proto v uvedené věci rozhodovaly pouze se zaměřením na formální stránku věci, bez přihlédnutí k materiální stránce.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že ve správním řízení, jež je aktuálně předmětem soudního přezkumu Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 Af 124/2017, dospěl správce daně a následně i žalovaný po posouzení rozhodných skutečností k závěru o porušení rozpočtové kázně žalobkyně v důsledku použití jí poskytnutých finančních prostředků z úvěru na nikoliv sjednaný účel, a proto jmenované vyměřil odvod do státního fondu ve výši 300 000 Kč. Po nabytí právní moci platebního výměru na odvod dne 8. 11. 2017 v důsledku zamítnutí odvolání žalobkyně ze strany žalovaného vydal správce daně shora vymezený platební výměr na penále, neboť došlo ke splnění zákonných předpokladů pro jeho vyměření, tj. naplnění podstaty porušení rozpočtové kázně a prodlení s odvodem. Na tom nic nemění ani skutečnost, že ve věci platebního výměru na odvod byla žalobkyní následně podána správní žaloba. Žalovaný má tedy za to, že postupoval zcela v souladu s předpisy a judikaturou soudů.
8. Řízení o vyměření penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně je k samotnému řízení o odvodu povahy akcesorické, sleduje tedy jeho osud. Do doby, než bude proto případně soudem rozhodnuto o nezákonnosti rozhodnutí o vyměření odvodu, nelze předjímat ani nezákonnost rozhodnutí o vyměření penále, naopak je třeba vycházet z presumpce správnosti vydaného rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že v jím vedeném odvolacím řízení nebylo shledáno, že by výpočet penále provedený správcem daně byl nesprávný, když jmenovaný správní orgán v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o rozpočtových pravidlech vyměřil žalobkyni při sazbě 1 % denně za každý jednotlivý případ porušení rozpočtové kázně penále v celkové výši 547 367,02 Kč, přičemž protože toto nesmí ze zákona přesáhnout výši odvodu, stanovil následně jeho částku toliko na 300 000 Kč.
9. Závěrem žalovaný odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 Afs 4/2012-30, dle něhož nelze před správními orgány a následně soudy v řízení týkajícím se stanovení povinnosti uhradit penále posuzovat otázky, zda vůbec a v jakém rozsahu došlo k porušení rozpočtové kázně, předmětem přezkumu může být pouze to, zda penále mělo být předepsáno, v jaké výši a za jakou dobu.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s takovýmto projednáním vyslovili svůj souhlas.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Platebním výměrem správce daně ze dne 31. 8. 2016, č. j. 1983603/16/2500-31472-505011, byl žalobkyni vyměřen odvod do státního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši 300 000 Kč. O následném odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 11. 2017, č. j. 47358/17/5000-10610-712195, jímž napadený platební výměr potvrdil, uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 11. 2017.
13. Dne 29. 11. 2017 vydal správce daně shora vymezený platební výměr na penále vyčíslené na částku 300 000 Kč. Součástí rozhodnutí byl i přehled výpočtu uvedené sankce vázaný na jednotlivé žalobkyní postupně prováděné splátky, kdy jako počátek období, za něž je vyměřována, stanovil den 3. 6. 2008, za jeho konec pak den 28. 11. 2017.
14. Soud před samotnými závěry o tom, jakými úvahami se v právě projednávané věci řídil při hodnocení důkazů, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce, úvodem k žalobkyní učiněnému odkazu na souběžně vedené řízení sp. zn. 15 Af 124/2017 konstatuje, že v jeho rámci již došlo k vydání rozhodnutí ve věci samé. Rozsudkem ze dne 10. 3. 2020, č. j. 15 Af 124/2017-54, který nabyl právní moci dne 16. 3. 2020, soud zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2017, č. j. 47358/17/5000-10610-712195, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí správce daně ze dne 31. 8. 2016, č. j. 1983603/16/2500-31472-505011, o vyměření odvodu do státního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši 300 000 Kč.
15. Vzhledem k tomu, že uvedená i právě projednávaná věc spolu skutkově souvisí a žalobkyně v obou správních žalobách uplatnila z části shodné námitky, soud v níže specifikovaných případech odkazuje na obsah odůvodnění rozsudku č. j. 15 Af 124/2017-54, v němž se s nimi již vypořádal. V tomto kontextu se proto v aktuálním řízení dále nezabýval námitkou neplatnosti úvěrové smlouvy a smlouvy kupní, včetně (ne)vědomosti žalobkyně o některých skutečnostech s těmito právními úkony souvisejících, dále námitkou neoprávněnosti nároku Státního fondu rozvoje bydlení na vrácení poskytnutých finančních prostředků, resp. vzniku a naplnění podmínek porušení rozpočtové kázně, námitkou nezákonnosti vydání platebního výměru na odvod do státního fondu, namítanou odpovědností za způsobenou škodu ze strany třetích osob a souvztažnou námitkou možného dvojího postihu, jakož i námitkou promlčení ve vztahu k původním splátkám

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úvěru, s výjimkou prekluze práva správce daně k vyměření odvodu na penále, k níž se vyjádří níže.

16. Uvedený postup má přitom oporu v již ustálené judikatuře, kterou naposledy shrnul Nejvyšší správní soud např. ve svém aktuálním rozsudku ze dne 13. 1. 2020, č. j. 7 Afs 149/2019-34 (dostupném na www.nssoud.cz), kde uzavřel, že „[...] penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně je vázáno na vlastní odvod za porušení rozpočtové kázně (vzniká v případě neuhrazení odvodu v zákonné lhůtě) a obecně sleduje osud odvodu. Jedná se tedy o akcesorický právní institut, který je neoddělitelně spjat s vlastním odvodem; odvod je jeho nutným předpokladem. Tento závěr již Nejvyšší správní soud učinil i ve vztahu k předchozí právní úpravě, tj. zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve kterém byly uvedené instituty koncipovány obdobně. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 7. 8. 2014, č. j. 10 As 48/2014-35, podle něhož penále je ‚ve vztahu k porušení rozpočtové kázně sekundárním nárokem, který je existenčně spjatý s povinností provést odvod za porušení rozpočtové kázně. Penále je příslušenstvím odvodu, a proto sleduje jeho osud.‘ Obdobně viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2011, č. j. 8 Afs 6/2011-86. Je nicméně nutno dodat, že ačkoliv spolu odvod za porušení rozpočtové kázně a penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně vzájemně souvisí, jedná se o ‚dvě samostatná rozhodnutí správce daně, proti kterým se lze bránit samostatnými odvoláními a žalobami, případně i kasačními stížnostmi [...]. Daná samostatnost se projevuje též v okruhu námitek, jejichž posouzení má význam v tom kterém řízení. Při přezkumu rozhodnutí o sdělení penále nelze posuzovat námitky týkající se otázky, zda vůbec a v jakém rozsahu došlo k porušení rozpočtové kázně. Pro posouzení této otázky je určeno řízení o přezkumu platebního výměru, jímž byl uložen samotný odvod za porušení rozpočtové kázně.‘ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Afs 128/2015-45). Shodně viz i další rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004-62, ze dne 7. 8. 2014, č. j. 10 As 48/2014-35, či ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 Afs 4/2012-33.“ Z daného vyplývá, že i odkazy žalovaného na judikaturu uváděné nejprve v žalobou napadeném rozhodnutí a následně ve vyjádření v žalobě jsou zcela příléhavé, a to bez ohledu na to, že v nich bylo řešeno porušení rozpočtové kázně ve vztahu k poskytnuté dotaci, nikoliv konkrétně k úvěru, neboť jimi učiněné závěry jsou pro porušení rozpočtové kázně a penále platné obecně.
17. Správní orgány tedy nebyly v řízení o vyměření penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně povinny přezkoumávat ty z námitek žalobkyně, které se vztahovaly zejména k podmínkám stanovení odvodu, např. posouzení platnosti úvěrové a kupní smlouvy jmenovanou uzavřených, neboť rozhodnou skutečností pro správce daně byl toliko fakt, že související řízení o vyměření odvodu do státního fondu za porušení rozpočtové kázně bylo pravomocně ukončeno již dne 8. 11. 2017. Tím došlo i ke splnění podmínek pro zahájení řízení a následné vydání rozhodnutí o vyměření penále za prodlení s tímto odvodem související, neboť žalobkyně se ocitla v prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Na uvedeném pak nic nemění ani okolnost, že jmenovaná následně proti platebnímu výměru a na něj navázanému rozhodnutí o odvolání podala správní žalobu. Jak již totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve skutkové obdobné věci v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Afs 128/2015-45 (dostupném na www.nssoud.cz), „[z]e spisu byla zjištěna nesporná skutečnost, že v době rozhodování žalovaného správního orgánu existovalo pravomocné rozhodnutí – platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně, jenž nabyl právní moci dne 17. 3. 2014. Poněvadž stěžovatel povinnost uloženou tímto platebním výměrem nerespektoval a odvod za porušení rozpočtové kázně neuhradil, bylo mu vyměřeno penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. [...] Nejvyšší správní soud [...] chápe

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

snahu stěžovatele o odložení povinnosti uhradit penále, neboť doposud brojí také proti rozhodnutí o odvodu (nyní ve fázi kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby), nicméně zároveň připomíná, že platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně je nadále pravomocným a vykonatelným rozhodnutím, jež stěžovateli uložilo povinnost, kterou dodnes nesplnil. Jak již ostatně uvedl také krajský soud, dojde-li v jiném řízení ke zrušení rozhodnutí o odvodu, bude na místě obnovit řízení ve věci vyměřeného penále (§ 100 správního řádu), neboť odpadne nyní existující předpoklad pro jeho vyměření. Do té doby však stěžovatele tíží povinnost uhradit vyměřené penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně.“ To platí i v právě projednávané věci. Do doby, než by tedy případně platební výměr na odvod do státního fondu zrušil soud (daný následek však ani nenastal), bylo nutné jej ze strany správních orgánů považovat za zákonně vydaný, a správce daně byl proto i oprávněn rozhodnout o vyměření penále. Námitky žalobkyně v tomto smyslu jsou tudíž nedůvodné.

18. Soud se dále zabýval vznesenou námitkou promlčení. Jak již bylo uvedeno, ve vztahu k samotnému odvodu za porušení rozpočtové kázně se s ní vypořádal již v rozsudku ze dne 10. 3. 2020, č. j. 15 Af 124/2017-54, kde současně konstatoval, že jmenovaná se porušení rozpočtové kázně dopustila ve dvou případech – dne 2. 6. 2008 v důsledku neoprávněného použití peněžních prostředků poskytnutých ze státního fondu a dne 15. 8. 2015 pak v důsledku neoprávněného zadržení těchto prostředků. Vzhledem k neurčitosti, jak nyní žalobkyně koncipovala námitku promlčení v aktuální žalobě, nicméně soud pro úplnost uvádí i své argumenty k vyměřenému penále.
19. Podle § 44a zákona o rozpočtových pravidlech ve znění účinném v době porušení rozpočtové kázně žalobkyně dne 2. 6. 2008 (druhý případ porušení kázně dne 15. 8. 2015 nemá, jak ještě bude dále uvedeno, pro vyměření penále zásadnější význam) platilo, že odvod za porušení rozpočtové kázně činí v ostatních případech [pozn. soudu – definovaných v § 4 písm. a) a b), které se nicméně na daný případ nevztahují] částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň [§ 4 písm. c)]. Za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. b) a c) je porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 ‰ z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny nebo u návratných finančních výpomocí vráceny nebo nevyplaceny postupem podle odstavce 5 písm. b). Příjemce penále je stejný jako příjemce odvodu s výjimkou případů, kdy příjemcem odvodu je Národní fond. V těchto případech je příjemcem penále státní rozpočet [§ 6 odst. 1 písm. n)]. Penále, které v jednotlivých případech nepřesáhne 500 Kč, se nevyměří (odst. 7). Správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají územní finanční orgány podle daňového řádu. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu. [...] Penále, které vzniklo v důsledku porušení rozpočtové kázně před vyměřením, je splatné do 30 dnů ode dne doručení platebního výměru. Odvod a penále lze vyměřit do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně (odst. 8).
20. Jak již bylo soudem konstatováno, žalobkyně se porušení rozpočtové kázně dopustila poprvé v roce 2008. Od 1. 1. 2009 tedy začala běžet lhůta 10 let nejen pro vyměření samotného odvodu, ale i penále, která by uplynula 31. 12. 2018. Protože však správce daně vydal platební výměr na penále dne 29. 11. 2017, uvedený nárok promlčen, resp. prekludován, v té době nebyl. Danou námitku lze tudíž považovat za nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. V následujícím žalobním bodu poukazovala žalobkyně na to, že správce daně v platebním výměru nedostatečně odůvodnil, jakým způsobem stanovil počátek a konec období pro vyměření penále.
22. V této souvislosti soud konstatuje, že přesné vymezení toho, na základě jakých okolností správní orgány určily rozhodnou dobu, napadená rozhodnutí skutečně neobsahují. Nejedná se však o významné pochybení, neboť tyto skutečnosti vyplývají přímo ze správního spisu. Za situace, kdy pak uvedenou námitku žalobkyně vnesla poprvé až před správním soudem, nelze dovozovat, že se jí měl již ve svém rozhodnutí zabývat žalovaný.
23. Soud již shora poukazoval na to, že správce daně měl po nabytí právní moci platebního výměru na odvod částky 300 000 Kč ze dne 31. 8. 2016, č. j. 1983603/16/2500-31472-505011, za prokázané, že žalobkyně se dopustila porušení rozpočtové kázně poprvé ke dni 2. 6. 2008, kdy jí byly na jí sdělený účet připsány finanční prostředky z poskytnutého úvěru, jež však použila (resp. hodlala použít, nebýt úvěrového podvodu, kterého se vůči ní a Státnímu fondu rozvoje bydlení dopustili shora označení pachatelé) v rozporu se stanoveným účelem. V souladu s ustanovením § 44a odst. 7 zákona o rozpočtových pravidlech jí proto ode dne následujícího, tedy 3. 6. 2008 uváděného správcem daně jako počátek rozhodného období, vznikla povinnost hradit penále. Konec doby pro jeho vyměření pak jmenovaný správní orgán spojil se dnem předcházejícím vydání platebního výměru na penále ze dne 29. 11. 2017, č. 184/P/2017, č. j. 2426152/17/2500-31472-505011 – v daném případě tedy dnem 28. 11. 2017, k němuž provedl kapitalizaci dluhu žalobkyně. Uvedený postup proto soud hodnotí jako souladný s právní úpravou a z hlediska požadavků kladených na obsah správních rozhodnutí i za zcela přezkoumatelný. Za této situace pak již druhý okamžik porušení rozpočtové kázně ke dni 15. 8. 2015 neměl pro stanovení povinnosti k úhradě penále žádný význam, neboť nastal později.
24. Jestliže žalobkyně dále v tomto kontextu namítala, že pokud by Státní fond rozvoje bydlení od úvěrové smlouvy odstoupil dříve než v červenci 2015, čímž by výše následně stanoveného penále nedosáhla úrovně 300 000 Kč, je nutné považovat tento názor za mylný. Skutečnost, kdy bylo od původně sjednané smlouvy o poskytnutí úvěru ze státního fondu jeho poskytovatelem odstoupeno, totiž nemá s porušením rozpočtové kázně ze strany žalobkyně a stanovením sankce v podobě penále žádnou spojitost. Soud na tomto místě opakuje, že porušení kázně se jmenovaná dopustila již jen tím, že chtěla prostředky z úvěru použít k jinému než sjednanému účelu. Bez ohledu na to, kdy, a dokonce zda vůbec by došlo poté k ukončení platnosti úvěrové smlouvy, byla žalobkyně povinna od 3. 6. 2008 vedle samotného vrácení prostředků platit i penále ve výši 1 % z částky odvodu za každý den prodlení, a to nejvýše do částky tohoto odvodu do doby, kdy by odvod do státního fondu zcela splatila.
25. Prvostupňové rozhodnutí přitom v uvedeném smyslu obsahuje přesný rozpis jednotlivých dílčích období, v rámci nichž svůj dluh hradila, spolu s kapitalizací penále, z něhož je zřejmé, že byť částku jistiny postupně umořovala, přesto jí prováděné platby byly toliko minimální. Z tohoto důvodu vypočtené penále následně přesáhlo částku stanovené povinnosti k odvodu do státního fondu ve výši 300 000 Kč, a správce daně proto již dále ve výpočtu nepokračoval, nýbrž žalobkyni povinnost odvést penále ve shodné výši předepsal k úhradě. I v případě, že by tak ke kapitalizaci daného sankčního příslušenství přistoupil dříve, a např. vydal platební výměr v době, kdy dosahovalo „toliko“ částky 100 000 Kč, neměl by takovýto postup do sféry žalobkyně žádný pozitivní dopad, neboť jmenovaná svou povinnost provést odvod do státního fondu v předepsané výši nadále neplnila, a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správce daně by tak beztoho musel postupně či najednou vydat další platební výměr(y) na zbývající částku 200 000 Kč. Datum, v němž bylo realizováno odstoupení od úvěrové smlouvy, však s porušením rozpočtové kázně nijak nesouvisí, a stejně tak je i nerozhodné, zda se žalobkyně v srpnu 2012 snažila celou záležitost řešit komunikací s příslušnými orgány, neboť podstatné v této době již bylo pouze to, že u ní existovala povinnost k odvodu finančních prostředků za porušení rozpočtové kázně a úhrady dlužného penále. Proto i tato námitka je zcela nedůvodná.

26. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného, jenž řádně přezkoumal prvostupňové rozhodnutí, ani správce daně neshledal důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku v plném rozsahu zamítl.
27. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. března 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.